

Daniels Bog - Nummer et hundrede og niogfyrre

Guds hemmelighed åbenbaret: Foreningen af guddommelighed og menneskelighed

Jeff Pippenger

2024-03-21

Vi har betragtet den historie, som er fremstillet i vers fyrrer i Daniel kapitel elleve. Vi henvender os nu til den indre historiske linje i verset, som repræsenterer historien om den protestantiske hornmagt på jorddyret. Vi anvender sammenføjesningen af Ezekiels to stykker træ i kapitel syvogtredive som referencepunkt for at identificere Guds mysterium, ved at Kristus sammenføjer sin guddommelighed med menneskeligheden, når den tredje engel ankommer. Linje på linje blev budskabet om Guds mysterium, som Johannes identificerede som fuldbyrdet under den syvende basuns lyd, specifikt sendt til Laodikea af apostlen Paulus. Ezekiels, Johannes' og Paulus' vidnesbyrd stemmer overens med det samme Guds mysterium, som blev repræsenteret i Jones' og Waggoners budskab i 1888, hvilket var budskabet til Laodikea.

For jeg vil, at I skal vide, hvor stor en kamp jeg har for eder og for dem i Laodikea og for alle dem, som ikke har set mit ansigt i kødet; at deres hjerter må blive trøstede, sammenknyttede i kærlighed og til al rigdom i den fulde visheds forståelse, til erkendelse af Guds og Faderens og Kristi hemmelighed; i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjulte.
Kolossenserbrevet 2:1–3.

Forsoningens værk, det at forene de to stykker, guddommeligheden og menneskeligheden, begyndte, da den tredje engel ankom, men Paulus henvender sig til den endelige og fuldkomne opfyldelse af foreningen af de to stykker, hvilket er Guds mysterium. Han identificerer derfor budskabet som budskabet til Laodikea, der først kom i 1856, dernæst blev gentaget i 1888, og siden fandt sin fuldkomne opfyldelse den 11. september 2001. Paulus identificerer templet i en dobbelt natur, da han fremlagde Guds mysterium, som skulle fuldendes ved den syvende engels basuns lyd. Han opdeler dette mysterium i et hoved og et legeme.

Og han er legemets hoved, menighedens; han, som er begyndelsen, den førstefødte fra de døde, for at han i alle ting måtte have forrang. For det behagede Faderen, at hele fylden skulle bo i ham, og ved ham at forsone alle ting med sig selv, idet han stiftede fred ved hans kors' blod; ved ham, siger jeg, enten det er ting på jorden eller tingene i himlene. Også jer, som forud var fremmede og fjender i sindet ved onde gerninger, har han nu forsonet i hans køds legeme ved døden, for at fremstille jer hellige og ulastelige og uangribelige for sit åsyn, såfremt I bliver ved i troen, grundfæstede og faste og ikke lader jer røkke bort fra evangeliets håb, som I har hørt, og som er blevet prædiktet for enhver skabning under himlen, og hvis tjener jeg, Paulus, er blevet; jeg, som nu glæder mig i mine lidelser for jer og i mit kød udfylder det, der endnu mangler i Kristi trængsler, for hans legemes skyld, som er menigheden; dens tjener er jeg blevet efter den husholdning fra Gud, som blev mig givet for jer, til at fuldbyrde Guds ord.
Kolossenserne 1:18–25.

Kristus er hovedet, som skal have forrangen i alle ting, og hans kirke er legemet. Sammen repræsenterer hovedet og legemet foreningen af guddommelighed med menneskelighed, og endnu en vigtig kendsgerning fremhæves også. Forholdet mellem hovedet og legemet er, at hovedet skal have forrang over legemet. Hos mennesket, som blev skabt i Guds billede, skal de højere kræfter (hovedet) herske over de lavere kræfter (legemet). Tilsammen udgør de ét væsen, eller, i tempelterminologien, som Johannes skulle opmåle, repræsenterer de det hellige (menneskeligheden, legemet) og det Allerhelligste (guddommeligheden, hovedet). Hvordan disse to sammenføjes til „én stav“ eller ét legeme, er „for-soningens“ værk. Paulus fortsætter:

Hvis tjener jeg er blevet, efter den husholdning fra Gud, som er givet mig for jer, for at fuldbyrde Guds ord; det vil sige den hemmelighed, som har været skjult fra evigheder og fra slægter, men nu er blevet åbenbaret for hans hellige; for hvem Gud ville kundgøre, hvad rigdommen på herligheden af denne hemmelighed blandt hedningerne er: Kristus i jer, herlighedens håb. Ham forkynnder vi, idet vi formaner hvert menneske og underviser hvert menneske i al visdom, for at vi må fremstille hvert menneske fuldkomment i Kristus Jesus. Derfor arbejder også jeg og strider efter hans krafts virken, som virker mægtigt i mig. Kolossenserne 1:25–29.

De hundrede og fireogfyrre tusindes fuldkommengørelse, som fremstiller »ethvert menneske fuldkomment i Kristus«, er »Guds mysterium«, hvilket er foreningen af guddommelighed med menneskelighed, eller som Paulus udtrykker det, er »Kristus i« menneskeheden, »håbet om herlighed«. I dagene, når den syvende basun lyder, fuldbyrdes dette mysterium. Når Ezekiel identificerer denne sammenføjning, benytter han to stykker træ, ét for det nordlige rige og ét for det sydlige rige, til at betegne det symbolske bindeled, som repræsenterer templet ved tallet »seksogfyrre«. Stykket med det symbolske bindeled »seksogfyrre« skal sammenføjes med det symbolske bindeled »to hundrede og tyve«.

To hundrede og tyve er symbolet på guddommelighed forenet med menneskelighed. Fra udgivelsen af King James Bible i 1611 til den første fremlæggelse af Millers budskab i 1831 og derefter offentliggørelsen af budskabet i 1833 i Vermont Telegraph er der to hundrede og tyve år. Millers budskab var formaliseringen af kundskabens forøgelse, som blev udledt af Bibelen, da Daniels bog blev åbnet i 1798. Ved begyndelsesåret 1611 blev et guddommeligt dokument udgivet, og ved slutåret 1831 forelå en menneskelig publikation, baseret på den guddommelige sandhed, som blev åbnet i 1798.

Disse tre datoer repræsenterer ikke blot to hundrede og tyve år, men også strukturen i det hebraiske ord „Sandhed“, som dannes ved at sammenføje det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstav for at danne ordet „Sandhed“. En guddommelig publikation ved begyndelsen og en menneskelig publikation ved afslutningen, og 1798 repræsenterer en forøgelse af kundskab, som ville åbenbare en klasse af ugudelige personer, der forkastede den kundskab, og således repræsenterede det trettende bogstav, som er et symbol på oprør. Denne forbindelse på to hundrede og tyve år blev etableret i den første engels bevægelse, og den tredje engels bevægelse tilvejebringer et andet vidne.

I 1776 blev det guddommelige dokument, Uafhængighedserklæringen, offentliggjort, og to hundrede og tyve år senere, i 1996, blev et menneskeligt dokument, bladet The Time of the End, offentliggjort. Det menneskelige dokument udsprang af den kundskabsforøgelse, som blev frembragt ved endetidens begyndelse i 1989, og som, ligesom i 1798, frembragte et oprør imod det guddommelige budskab, repræsenteret ved Uafhængighedserklæringen. Kundskabsforøgelsen i 1996 identificerede Amerikas fremtid, idet landet mister den frihed og uafhængighed, det havde erklæret i 1776, ved den snart kommende søndagslov. Dette giver et andet vidnesbyrd om, at tallet to hundrede og tyve repræsenterer foreningen af guddommelighed med menneskelighed, og dette andet vidnesbyrd blev fremsat med underskriften „Truth“ og blev repræsenteret ved et første vidne i den første engels historie (den første) og det andet vidne i den tredje engels historie (den sidste).

1776 markerede også begyndelsen på en periode, der gik forud for den egentlige begyndelse af jorddyret som det sjette rige i Bibelens profeti. I denne forberedelsesperiode blev sandhedens signatur endnu en gang identificeret ved 1776, som markerede begyndelsen på De Forenede Stater, og ved 1798, som markerede begyndelsen på De Forenede Stater som det sjette rige i Bibelens profeti. Midt i denne historie med begyndelse og afslutning markerede 1789 det midterste bogstav, idet tretten kolonier ratificerede Forfatningen. Hver af de tre datoer repræsenterer De Forenede Staters “talen”; med Uafhængighedserklæringen i 1776, Forfatningen i 1789 og Alien and Sedition Acts i 1798. Denne historie udgør toogtyve år, hvilket er en tiende eller et tiende af to hundrede og tyve, så den repræsenterer også et symbol på foreningen af guddommelighed med menneskelighed.

Dets fremstilling angår jorddyrets historie, som skildres som begyndende som et lam (guddommelighed) og endende som en drage (menneskelighed). 1776 begynder med Uafhængighedserklæringen, der markerer guddommelighed, og Alien and Sedition Acts repræsenterer menneskelighed, og i de toogtyve år, som gik forud for begyndelsen af jorddyrets herredømme som det sjette rige i Bibelens profeti, forbilledliggøres overgangen fra lammet til dragen.

Begyndelsen på de to tusind fem hundrede og tyve års dom over det sydlige rige Juda er forbundet med begyndelsen på de to tusind tre hundrede år i Daniels Bog, kapitel otte, vers fjorten. Nedtrampningen af helligdommen og hæren i Juda begyndte i 677 f.Kr., og profetien om de to tusind tre hundrede år begyndte to hundrede og tyve år senere, i 457 f.Kr. Staven for det sydlige rige Juda er knyttet til symbolet fyrre-seks til det nordlige rige og også knyttet til de to tusind tre hundrede år gennem forbindelsen på to hundrede og tyve.

Paulus hævdede at være tjener for Guds husholdning, og definerede dernæst den husholdning, han var tjener for, som Guds hemmelighed, hvilken er Kristus i jer, herlighedens håb. Han omtaler yderligere denne sandhed, når han skriver til Timotheus.

Og uden al modsigelse er gudsfrygtens mysterium stort: Gud blev åbenbaret i kødet, retfærdiggjort i Ånden, set af engle, prædikat blandt hedningerne, troet på i verden, optaget i herlighed. 1 Timotheus 3:16.

Paulus siger her, at gudsfrygtens mysterium er Gud åbenbaret i kødet. Gud er Hovedet, og kødet er legemet. Gudsfrygtens mysterium er Kristus i den troende; det er foreningen af guddommelighed

med menneskelighed. Paulus bruger også ægteskabet som billede, sådan som Hoseas gjorde.

For vi er lemmer på hans legeme, af hans kød og af hans ben. Derfor skal en mand forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru, og de to skal være ét kød. Dette er en stor hemmelighed; men jeg taler om Kristus og menigheden. Efeserne 5:30–32.

I kapitel syvogtredive, når Ezekiel identificerer de sidste dages pagt, som er den fornyede pagt med dem, der identificeres som de hundrede og fireogfyrre tusind, giver han en illustration af sammenføjnningen af to stave. Disse to stave omfatter, linje på linje, Hoseas og Paulus' ægteskabsmetafor. Da de blev føjet sammen, skulle de ikke længere være to nationer, men én nation, for evigt.

Og jeg vil gøre dem til ét folk i landet på Israels bjerge; og én konge skal være konge for dem alle; og de skal ikke mere være to folk, og de skal ikke mere i det hele taget deles i to kongeriger. De skal heller ikke mere gøre sig urene med deres afguder eller med deres vederstyggeligheder eller med nogen af deres overtrædelser; men jeg vil frelse dem ud fra alle deres boliger, hvori de har syndet, og vil rense dem; således skal de være mit folk, og jeg vil være deres Gud. Ezekiel 37:22, 23.

Sammenføjnningen hos Ezekiel angiver, hvornår de ikke længere er delte, og heller ikke synder mere, når de er rensede, og når Gud er deres eneste Gud, og de kun har én konge. Den 22. oktober kom Pagtens Sendebud pludselig til templet for at "rense" sit folk. Han kom for at modtage et rige, hvis folk ifølge Peter da skulle være et kongerige af præster og konger. På den dato kom brudgommen også til brylluppet, hvilket er den hemmelighed, som Paulus og Hoseas påviser, og som repræsenterer foreningen af guddommelighed med menneskelighed. Johannes angiver, at den hemmelighed, som Paulus betegner som "Kristus i jer, herlighedens håb", skulle fuldendes i de dage, da den syvende engels basun lød.

Men i den syvende engels røsts dage, når han skal begynde at basune, skal Guds hemmelighed fuldendes, således som han har forkyndt for sine tjenere profeterne. Åbenbaringen 10:7.

Den syvende engel er det tredje ve, som indtraf den 11. september 2001. Den syvende engel begyndte at basune, da den tredje engel ankom i 1844's historie og fremad, men oprøret i 1863 forhindrede, at værket blev fuldført. Den tredje engel ankom, og den syvende basun begyndte at lyde igen den 11. september 2001, og denne gang skal „Guds mysterium“ „fuldendes“. Dette „mysterium“ er foreningen af guddommelighed med menneskelighed, som frembringer de hundrede og fireogfyrre tusinde, der derpå bliver Guds banner og hær. Af denne grund begynder kapitel syvogtredive i Ezekiel med, at Ezekiel bliver ført til en dal med døde, tørre ben. Disse ben repræsenterer laodikeisk adventisme den 11. september 2001, og af denne grund henvender Paulus sit evangelium om Guds mysterium til laodikeerne.

For jeg ville, at I skulle vide, hvor stor kamp jeg har for eder og for dem i Laodikea og for så mange, som ikke har set mit ansigt i kødet; for at deres hjerter må blive trøstede, sammenknyttede i kærlighed og nå frem til hele rigdommen af den fulde visheds forståelse, til erkendelse af Guds mysterium, både Faderens og Kristi; i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjulte. Kolossenserbrevet 2:1–3.

Dette er også den beskrivelse, som Søster White forbinder med Ezekiels døde, tørre ben.

„Men ikke alene finder denne lignelse om de tørre ben anvendelse på verden, men også på dem, som er blevet velsignet med stort lys; for også de er som skeleterne i dalen. De har menneskers skikkelse, legemets rammeværk; men de har ikke åndeligt liv. Men lignelsen lader ikke de tørre ben blot blive føjet sammen til menneskeskikkelser; for det er ikke nok, at der er lemmernes og trækkenes symmetri. Livsånden må levendegøre legemerne, for at de kan stå oprejst og bryde frem til virksomhed. Disse ben repræsenterer Israels hus, Guds menighed, og menighedens håb er Helligåndens levendegørende indflydelse. Herren må ånde på de tørre ben, for at de kan få liv.

Guds Ånd må med sin levendegørende kraft være i ethvert menneskeligt redskab, for at enhver åndelig muskel og sene kan være i virksom øvelse. Uden Helligånden, uden Guds ånde, er der sløvhed i samvittigheden, tab af åndeligt liv. Mange, som er uden åndeligt liv, har deres navne i kirkens protokoller, men de er ikke skrevet i Lammets livsbog. De kan være knyttet til kirken, men de er ikke forenet med Herren. De kan være nidkære i udførelsen af et bestemt sæt pligter og kan blive betragtet som levende mennesker; men mange er blandt dem, som har »navn af at du lever, og er død.«

„Medmindre der finder en ægte omvendelse af sjælen til Gud sted; medmindre Guds livsånde levendegør sjælen til åndeligt liv; medmindre de, som bekender sandheden, drives af et himmelfødt princip, er de ikke født af den uforgængelige sæd, som lever og bliver til evig tid. Medmindre de stoler på Kristi retfærdighed som deres eneste tryghed; medmindre de efterligner Hans karakter, arbejder i Hans ånd, er de nøgne, de har ikke iført sig Hans retfærdigheds klædning. De døde bliver ofte fremstillet som de levende; thi de, som arbejder på det, de kalder frelse, efter deres egne forestillinger, har ikke Gud virkende i sig både at ville og at virke efter Hans gode vilje.“

"Denne klasse er på treffende vis fremstillet ved den dal med tørre ben, som Ezekiel så i et syn." Review and Herald, 17. januar 1893.

Budskabet til Laodikea blev første gang fremlagt for adventismen i 1856, netop det år, da Herren åbnede det fremadskridende lys over de „syv tider“ i Tredje Mosebog, kapitel seksogtyve. Budskabet fra 1856, som bestod af et indre budskab med kald til omvendelse og et ydre profetisk budskab, blev forkastet i 1863. Laodikea-budskabet om hemmeligheden „Kristus i jer, herlighedens håb“, blev gentaget i 1888 af ældsterne Jones og Waggoner, og dette budskab blev også af søster White identificeret som budskabet til Laodikea.

Linje på linje begynder Ezekiels syvogtredivte kapitel med, at Ezekiel åndeligt føres til den 11. september 2001, hvor han får et syn af laodikeisk adventisme, som er død i synd og overtrædelser. Han får besked på at fremføre to særskilte profetiske budskaber. Det første frembringer en sammenføjning, men legemerne er stadig døde. Den anden profeti kalder på, at budskabet om de „fire vinde“ skal indblæse liv i benene. Budskabet om de fire vinde er de et hundrede og fireogfyrre tusindes beseglingsbudskab, som identificerer fire engle, der holder de fire vinde tilbage. Søster White identificerer disse fire vinde som en „vred hest“, der søger at bryde løs, for den bliver holdt tilbage. Islams vrede hest søger at bryde løs og bringe død og ødelæggelse i sit

spor, sådan som den gjorde den 11. september 2001, og den vil blive løsladt igen ved den snart kommende søndagslov.

Dette budskab bringer de døde legemer sammen til en forenet hær, som står på sine fødder. Denne forenede hær rejses på sine fødder som svar på den syvende engels budskab; thi i den syvende engels røsts dage skal hemmeligheden om de hundrede og fireogfyrre tusindes ægteskab med Kristus fuldendes.

Derefter vises Ezekiel sammenføjjningen af to stykker træ, som bliver til én nation. Disse to stykker træ er Israels nordrige og Judas sydrige, som sammenføjes til én nation ved afslutningen af deres gensidige spredningsperioder på to tusind fem hundrede og tyve år. Deres gensidige afslutning frembringer et åndeligt tempel, repræsenteret ved de seksogfyrre år ved begyndelsen og ved afslutningen af de gensidige spredningstider.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„Og de stod tidligt op om morgenen og drog ud til Tekoas ørken; og idet de drog ud, stod Josafat frem og sagde: Hør mig, Juda og I Jerusalems indbyggere; tro på Herren jeres Gud, så skal I blive stadfæstede; tro hans profeter, så skal det gå jer vel. 2 Krønikebog 20:20.“

„Tro på Herren jeres Gud, så skal I blive grundfæstet; tro hans profeter, så skal I have fremgang.“

„Esajas 8,20. »Til loven og til vidnesbyrdet! Hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det, fordi der ikke er noget lys i dem.«“

„To tekster stilles her for Guds folk frem: to betingelser for fremgang. Den lov, som Jehova selv har talt, og profetiens ånd er de to visdomskilder, som skal lede Hans folk i enhver erfaring. 5 Mosebog 4:6. »Dette er jeres visdom og jeres forstand i folkeslagenes øjne, som skal sige: Sandelig, dette store folk er et vist og forstandigt folk.«“

Guds lov og profetiens ånd går hånd i hånd for at lede og vejlede menigheden, og hver gang menigheden har erkendt dette ved at adlyde hans lov, er profetiens ånd blevet sendt for at lede den på sandhedens vej.

„Åbenbaringen 12,17. ‘Og dragen blev vred på kvinden og gik bort for at føre krig mod resten af hendes sæd, som holder Guds bud og har Jesu Kristi vidnesbyrd.’ Denne profeti påpeger tydeligt, at restmenigheden vil anerkende Gud i hans lov og vil have den profetiske gave. Lydighed mod Guds lov og profetiens ånd har altid kendetegnet Guds sande folk, og prøven gives sædvanligvis på grundlag af nutidige åbenbarelses.“

„På Jeremias’ tid havde folket ingen tvivl om Moses’, Elias’ eller Elisas budskab, men de satte spørgsmålstegn ved og tilsidesatte det budskab, som Gud havde sendt til dem gennem Jeremias, indtil dets kraft og virkning var opbrugt, og der ikke var nogen anden udvej end, at Gud førte dem bort i fangenskab.

Ligeledes havde folket på Kristi tid lært, at Jeremias’ budskab var sandt, og de overtalte sig selv til at tro, at dersom de havde levet i deres fædres dage, ville de have taget imod hans

budskab; men samtidig forkastede de Kristi budskab, ham, om hvem alle profeterne havde skrevet.

„Da den tredje engels budskab fremstod i verden, hvilket skal åbenbare Guds lov for menigheden i dens fylde og kraft, blev også den profetiske gave straks genoprettet. Denne gave har spillet en meget fremtrædende rolle i udviklingen og fremførelsen af dette budskab.”

"Når der er opstået meningsforskelle med hensyn til fortolkninger af Skrifterne og arbejdsmetoder, som er egnede til at rokke de troendes tro på budskabet og føre til splittelse i værket, har profetiens ånd altid kastet lys over situationen. Den har altid bragt enhed i tanken og harmoni i handlingen til de troendes legeme. I enhver krise, der er opstået under budskabets udvikling og værkets vækst, har de, som stod fast ved Guds lov og lyset fra profetiens ånd, sejret, og værket har haft fremgang i deres hænder." Loma Linda Messages, 34.